

V parku jsem oslovil cizího člověka, který tam cosi nacvičoval se psem.

Chceš vědět, **jak jsem se cítil**, když jsem k němu přicházel? Klasika: „Co mu řeknu? Jak oslovím cizího člověka? Nebudu ho obtěžovat? Bude to trapné. Nikdo tady nic takového nedělá – ani křesťani! Nebude si o mně myslet, že jsem jehovista... A jak se pak dostanu k něčemu duchovnímu – tedy k Ježíši a k Dobré zprávě?“

Vnitřní volání, abych k němu přistoupil, bylo dost silné, a tak jsem ho navzdory všem divným pocitům oslovil. Během krátké chvíle **jsem se dozvěděl spoustu osobních věcí**: jmenuje se Marek, prožil nepříjemné věci se svým tátou, ale teď má hezkou vlastní rodinu (tři děti s jednou manželkou), vím, kde pracuje a co dělá a že má bráchu dvojče. K Ježíši jsem se taky dostal! Marek slyšel můj **bleskový příběh** i minutový příběh a gesty jsem mu ukázal i **most přes propast** včetně příkladu modlitby: **přijď, odpusť, ved'**. Hezky jsme si popovídali, ale „nic z toho nebylo“.

Jaké bylo moje překvapení, když jsem po pár týdnech potkal Marka znovu, ve stejném parku, na stejném místě. Občas jsem se za něho pomodlil, proto jsem si pamatoval jeho jméno a hned jsem ho zvučně pozdravil. Marek mě taky poznal a pamatoval si moje jméno.

Okamžitě **se ke mně choval jako starý kámoš**. Dozvěděl jsem se pár dalších faktů o jeho životě a moje povídání o Ježíši taky bylo mnohem osobnější...

Když jsem se k neznámému Markovi blížil poprvé (s balíkem všech obtěžujících pocitů), **netušil jsem, že se blížím k nastávajícímu kamarádovi**.

Když teď rozechvěle přistupuji k někomu cizímu, zkouším se na něj hned od začátku dívat **jako na nastávajícího kamaráda**. A někdy se to opravdu stane!

Podívej se na důležité lekce:

[B10 Poselství a emoce \(5:06\)](#)

[D14. Prožívání pravdy \(emoce\) \(5:08\)](#)